

อนิเมะ อินฟินิต เดนโดรแกรม 4th Program

1.จุดเริ่มต้นแห่งความเป็นไปได้

Sakon Kaidou

Illustration TAIKI

Tofinite
อินฟินิตี เทคโนโลยีเกม
4 ปี
2010-2014
1.จุดเริ่มต้นแห่งความฝันไปได้

Sakon Kaidou
Illustration Taiki

ซู

ซู สตาร์สิง

มุคุโตริ ซูอิจิ

พี่ชายแท้ๆ ของเรย์ และเป็นคนที่ชวนเรย์เล่นเกมนี้ ที่สวมชุดตึกตาก็เป็นเพราะเผลอสรีงศาแรคเตอร์ที่หน้าตาเหมือนตัวเองในโลกจริง

ลีเลียนา

ลีเลียนา แกรนด์เรย์

เรย์น (NPC) คนแรกที่เรย์เจอ และให้เควสต์แรกแก่เรย์เพื่อตามหาน้องสาวที่หายไป เป็นรองผู้บัญชาการกองอัศวินรักษาพระองค์ และในราชอาณาจักรมีคนที่ชื่นชอบเธออยู่มาก

บาบิลอน

บาบิลอน

เอมบริโอของลูก ชักคิบัสเปี่ยมความรู้ได้ยิงสาและเล่นหา แต่เพราะลูกยังไม่บรรลุนิติภาวะเลยติดข้อจำกัด ลีลีย่าได้อย่างมากแค่นุบไหล่หรือให้นอนตักแบบน่ารักๆ

เรย์

เรย์ สดาร์ลิ่ง

มุคุโตรี เรย์

เด็กหนุ่มที่เพิ่งสอบเข้ามหาวิทยาลัยเสร็จ และกระโจนสู่โลก 'Infinite Dendrogram' ในฐานะผู้เล่นมือใหม่ โดยพื้นฐานเป็นคนเรียบร้อยแต่ก็จิตใจเข้มแข็ง พร้อมลุกขึ้นสู้ไม่ว่าจะกี่ครั้งเพื่อปกป้องสิ่งสำคัญ

ลูค

ลูค โฮล์มส์

เด็กหนุ่มมือใหม่ที่เรย์เจอระหว่างเดินเล่นในฟิวด์ หนุ่มน้อยหน้าสวย หยอดโลกหน้าจริงไม่ต่างกับอวาตาร์คี่มากนัก มีอาชีพ 'พิมพ์' ที่ใช้เทอมอนสเตอร์ในการต่อสู้

เนเมซิส

เนเมซิส

สาวน้อยผู้เป็นเอมบริโอของเรย์ สามารถแปลงกายเป็นอาวุธได้ ร่างแรกแปลงเป็นดาบใหญ่ มีความยึดมั่นถือมั่นในตัวเองเล็กน้อย

‘«เคาน์เตอร์.....แอบซอร์บขึ้น»!’

เกมซีรีส์สร้างทำแพ่งแสง
ปรากฏตรงระหว่าง
ผมกับ ‘กิลดรินดา’
ได้แบบเส้นยาแดงผ่าแปด
และช่วยลดดาเมจ

Contents

p 05 บทที่ 0 'Infinite Dendrogram'

p 39 บทที่ 1 เนเมซิส

p 71 บทที่ 2 ฉลองมือค่าและคิดในใจ

p 103 บทที่ 3 จุดสตาร์ท

p 151 บทที่ 4 'เขาวงกตป้ายหลุมศพ'

p 201 บทที่ 5 'ซูเฟรีย'

p 233 บทที่ 6 ปาร์ติน้ำชากับแมว

p 257 บทที่ 7 Ordeal of Rookies

p 309 บทส่งท้าย

p 325 จากผู้เขียน

วันที่ 15 กรกฎาคม ปี 2043 'Infinite Dendrogram' เกม VRMMO ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น 'ต้นสาหร่ายไร้สิ้นสุด' ได้ออกวางจำหน่ายพร้อมกันทั่วโลก

เกือบครึ่งศตวรรษที่ผู้คนเฝ้าถวิลหา VRMMO ...
เวอร์ช่วล เรียลลิตี แมสซีฟลี มัลติเพลเยอร์ ออนไลน์

ช่วงปี 2000 มีเดียต่างๆ เช่นหนังสือการ์ตูน แอนิเมชัน และเกมเริ่มเอา VRMMO มาเป็นองค์ประกอบในฐานะ 'เกมในฝัน'

ผู้คนเฝ้ารอการมาถึงของ VRMMO ผ่านงานสร้างสรรค์ต่างๆ และในช่วงปี 2010 มีการวางจำหน่าย VR เสมือนที่ใช้เฮดเซตช่วยเพิ่มความรู้สึกร่วมด้านการมองเห็นและได้ยิน

สินค้าในจินตนาการนั้นยังคงถูกเฝ้ารอและพัฒนาเรื่อยมา จนในที่สุดเกม VRMMO แบบโดฟสมบูรณ์ที่ผู้เล่นสามารถเข้าสู่โลกแห่งเกมด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้าก็ถูกวางจำหน่ายในช่วงปี 2030 แม้จะมีจำนวนไม่มากก็ตาม ที่มีจำนวนไม่มากเป็นเพราะพัฒนายากและใช้งบพัฒนามหาศาล มีแต่ผู้ผลิตที่มีเทคโนโลยีล้ำหน้าและทุนหนาเท่านั้นที่กล้าทำ

หรือต่อให้เริ่มทำก็ทำได้ไม่สมบูรณ์

ทว่า เกมจำนวนไม่มากที่ได้ปรากฏสู่สายตาชาวโลกเหล่านั้น...
ก็ทำให้ผู้คนผิดหวังทันที

มันขาดความสมจริงในแบบที่ VRMMO ถูกวาดฝันไว้ตามงาน
สร้างสรรค์ต่างๆ สร้างความรำคาญแก่ประสาทสัมผัสทั้งห้า กราฟิกก็
ไม่ได้ดีไปกว่าเกมปกตินัก

ถึงจะออกแบบมาโดยรับรองความปลอดภัย ก็ยังมีผู้เสียหายที่
เสียสุขภาพและถูกห้ามส่งโรงพยาบาลอย่างต่อเนื่อง

VRMMO แบบโต้ตอบในยุคแรกผลิตพลาดอย่างหนัก ทั้งในแง่
ยอดขาย ความนิยม ข้ำยังโดนผู้เสียหายด้านสุขภาพฟ้องร้อง ทำให้บริษัท
ผู้พัฒนาล้มละลายไป

ในตอนนั้นนักวิจารณ์เกมคนหนึ่งกล่าวถึงเกมนี้ไว้ว่า

“สร้าง ‘เกมในฝัน’ ได้ แต่สร้าง ‘ความฝัน’ ไม่ได้”

หลังจากนั้นก็ยังมียุค VRMMO แบบโต้ตอบออกมาวางขาย แต่
ไม่มีเกมที่เราเรียกได้ว่าประสบความสำเร็จเลยแม้แต่เกมเดียว

จนกระทั่ง ‘Infinite Dendrogram’ ออกวางจำหน่าย

‘Infinite Dendrogram’ นั้นไม่เคยมีข่าวคราวปรากฏเลยจน
กระทั่งวางจำหน่าย ซึ่งถือว่าผิดปกติ

ไม่มีใครรู้อะไรเลยจนกระทั่งวันวางขายมาถึง ซึ่งวันนั้นมิแค่
ประกาศวางจำหน่ายพร้อมกันทั่วโลกในสื่อและเครือข่ายออนไลน์เท่านั้น

ในวันวางจำหน่าย ผู้ผลิต ‘Infinite Dendrogram’ นำเสนอ
จุดขายสำคัญสี่ประการ

หนึ่ง จำลองประสาทสัมผัสทั้งห้าอย่างสมบูรณ์แบบ
สอง ใช้เซิร์ฟเวอร์เดียวทั้งโลก เล่นได้พร้อมกันหลักร้อยล้านคน
สาม เลือกได้ว่าจะดูโลกแบบภาพจริง ภาพ CG สามมิติ หรือ
ภาพแอนิเมชันสองมิติ
สี่ เวลาในเกมเดินเร็วกว่าเวลาในโลกสามเท่า

หลังวางจำหน่าย ทั่วโลกต่างวิจารณ์ว่า “เป็นไปได้จริง разве”
“ใช้เทคโนโลยีกับงบประมาณไหนนะถึงทำได้” “โฆษณาโอเวอร์เกินไป
รีเพล่า”

การประกาศวางจำหน่ายนั้นสร้างกระแสได้มาก แต่เนื้อหาที่
พูดเหมือนป่นน้ำเป็นตัว

ผู้คนทั้งที่เล่นเกมและไม่ได้เล่นเกมซึ่งได้เห็นการประกาศใน
วันนั้น ร้อยละ 99.9998 ไม่เชื่อว่าจะเป็นจริง และไม่คิดซื้อ

แต่ก็ยังมีคนอีกร้อยละ 0.0002 ที่คิดว่า “ฟังเหมือนโกหก แต่
ถ้ามันเป็นจริงล่ะ...” “ลองดูหน่อยละกัน” “ฉันเชื่อวะ” และมุ่งหน้าไป
ยังร้านค้าเพื่อซื้อเกมนี้

ตัวเครื่องเล่นราคาประมาณหนึ่งหมื่นเยน ราคาถูกเหมือน
เลหลังขายนั้นเป็นแรงช่วยผลักดัน พวกเขาซื้อเกมมาเล่นด้วยความรู้สึก
ว่า “เอวอะ แค่นี้หมื่นเยน”

และเมื่อล็อกอินเข้าไป...พวกเขาก็ได้พบว่า มันเป็นเช่นนั้นจริง

พวกเขาตกตะลึงกับความสมจริง และตกใจอีกครั้งเมื่อล็อกเอาต์ออกมาแล้วเห็นนาฬิกา

ความฝันทั้งหมดที่พวกเขาเห็นเป็นความจริง... ‘เกมในฝัน’ กลายเป็นความจริงแล้ว

หนึ่งวันถัดจากวันวางจำหน่าย ขณะผู้คนทั่วโลกตกตะลึงกับคำบอกเล่าของคนที่เข้าไปเล่นแล้ว บริษัทผู้ผลิตก็ออกประกาศเกี่ยวกับเนื้อหาในเกม

หลุยส์ แครอล ชายซึ่งเป็นผู้ประกาศวางจำหน่ายและออกตัวว่าเป็นหัวหน้าทีมพัฒนา ‘Infinite Dendrogram’ ได้พูดผ่านหน้าจอถ่ายทอดสดว่า

“ระบบเกมของ ‘Infinite Dendrogram’ มีความพิเศษอยู่อย่างหนึ่งครับ”

“มันคือไอเทมชิ้นอันชัดเจนที่ยิ่งกว่าสายอาชีพนับพันหรือโครงสร้างสเกล”

“สิ่งที่นำมาซึ่งความเป็นไปได้อันไร้ขีดจำกัดและไอเทมชิ้นในความหมายแท้จริง ...นั่นคือ ‘เอมบริโอ’ ครับ”

“ ‘เอมบริโอ’ จะมีพัฒนาการได้ในรูปแบบนับไม่ถ้วนตามลักษณะส่วนบุคคลของแต่ละคน”

“ไม่ใช่แค่สีหรือชิ้นส่วนต่าง แต่รวมไปถึงสเกลเฉพาะและอื่นๆ ด้วย ผมกำลังพูดถึงรูปแบบนับไม่ถ้วนในความหมายแท้จริง”

“นี่แหละคือ ‘Infinite Dendrogram’ ครับ”

“ใช่แล้ว ‘Infinite Dendrogram’ จะมอบโลกใบใหม่และความ
เป็นไปได้เฉพาะของท่านแต่เพียงผู้เดียว”

คำพูดนั้นเองเป็นชนวนทำให้ ‘Infinite Dendrogram’ กลายเป็นกระแสโด่งดังทั่วโลก

□12 มีนาคม 2045 มุคุโตรี เรจิ

ผม...มุคุโตรี เรจิกำลังนั่งคุกเข่า ทำหน้าเครียดมองกล่องเกมอยู่
อาจพูดจาโอเวอร์ไปสักหน่อย แต่ความเกร็งนั้นมาจากการที่จะ
ได้เล่นเกม ‘Infinite Dendrogram’ ที่รอมานานนับปีครึ่ง

“หนทางช่างยาวไกลจริงๆ”

เกมนี้ออกประกาศและวางจำหน่ายช่วงฤดูร้อนตอนผมอยู่ชั้น
มัธยมห้า ซึ่งเป็นช่วงที่ผมเพิ่งตั้งใจว่า “จะอ่านหนังสือเตรียมสอบเข้า
มหาวิทยาลัยละโว้ย”

เด็กติดเกมชั้นมัธยมห้าและมีมัยมหกในช่วงนั้นก็คงรู้สึกลึกซึ้งหวัง
แบบเดียวกับผม

ทำไมเกมน่าสนุกขนาดนี้ต้องมาออกในช่วงเตรียมสอบเอนทรานซ์
ด้วยวะ

แต่ตอนนี้ผมสอบเข้ามหาวิทยาลัยในเมืองหลวงได้แล้ว และ
กำลังจะเริ่มใช้ชีวิตตัวคนเดียวหลังเข้ามหาวิทยาลัย เมื่อวานย้ายของ

เรียบร้อยแล้ว พ่อแม่ก็กลับบ้านออกไปแล้วหลังช่วยย้ายบ้านเสร็จ

ได้เวลาสนุกกับเกมสัปดาห์!

เมื่อเช้าผมตรงดิ่งไปร้านขายเกมทันทีที่ร้านเปิดและซื้อ ‘Infinite Dendrogram’ กลับมา

ได้ยินว่าช่วงครึ่งปีหลังวางจำหน่ายของขาดตลาดมาก แต่ตอนนี้ผ่านมาปีครึ่งแล้ว จึงหาซื้อได้ตามปกติ

খনอกเรื่องหน่อย พี่ชายผมซื้อตั้งแต่วันวางจำหน่ายเลย ช่วงปีครึ่งที่ผ่านมาพี่ชอบโทรมาบอกว่า “รีบมาเล่นเดนโดร... ด้วยกันซะทีสิ” ผมทั้งแค้นและอิจฉาไปพร้อมๆ กัน...

แต่ความรู้สึกนั้นจะสิ้นสุดลงในวันนี้!

“...เฮอะ!”

ผมตัดสินใจเปิดกล่อง

ในกล่องมีเครื่องเกมรูปร่างเหมือนหมวกกันน็อกและคู่มือการใช้ คู่มือบอกให้สวมหมวกและกดสวิตช์เพื่อเข้าสู่โลกแห่งเกม และยังมีคำอธิบายเกี่ยวกับวิดีโอและเวลาอยู่ด้วย ผมพูดได้คำเดียวว่าแจ่มไปเลย

พวกเขาสร้างเกมนี้ขึ้นมาได้อย่างไรกัน มันดูเร็วไปสิบปีหรือยี่สิบปีสำหรับมาตรฐานเทคโนโลยีในตอนนี้

แต่จะมีอะไรจะแวกก็ใช้ที่

ผมสวมหมวกบนศีรษะตามที่คู่มือบอก นอนหงายลงบนเตียงตามที่คู่มือแนะนำ...แล้วกดสวิตช์เริ่มเกม

ทัศนวิสัยมืดลงในทันที

“ยินดีต้อนรับน้ำ”

รู้ตัวอีกทีผมก็ไม่ได้อยู่ในห้องตัวเองแล้ว...แต่อยู่ในห้องอ่านหนังสือโครงสร้างไม้แบบฝรั่ง

ตรงหน้ามีแมวหน้าไม่คุ้นตา มันนั่งบนเก้าอี้โยกไม้ที่ดูแข็งแรงและพูดกับผม

...แมว?

“ขอรบกวนหน่อยนะครับ”

ผมยังสับสน แต่ก็ทักทายกลับไปก่อน

“อืม ดีจัง ฉันชอบคนมีมารยาทน้ำ”

แมวพูดจาภาษาญี่ปุ่นละฉวน แถมยังลากหางเสียงยาว

“ที่นี้เป็นเหมือนตัวเตอเรียลของเกมเหรอ?”

“ใช่แล้ว ฉันจะให้รายละเอียดบางอย่างที่ปีก่อนออกไปข้างนอกน้ำ
อ้อ ฉันชื่อเซซเซอร์ เป็น AI ควบคุมหมายเลข 13 ของ ‘Infinite Dendrogram’ ผกคตัวด้วยน้ำ”

AI ควบคุม...ถึงว่าทำไมตอบคำถามที่ซับซ้อนได้

AI ควบคุมคือปัญญาประดิษฐ์ที่ใช้ซูเปอร์คอมพิวเตอร์ทั้งตัวเป็นสมอง งานหลักของมันก็ตามชื่อ นั่นคือดูแลควบคุม ว่ากันว่า AI ควบคุมเพียงแค่ตัวเดียวก็สามารถบริหารจัดการฐานข้อมูลและเครือข่ายของประเทศเล็กๆ ได้อย่างรวดเร็วและสมบูรณ์แบบ เจ้านี้เป็นหมายเลข 13 ก็แสดงว่ายังมี AI ควบคุมที่มีศักยภาพทัดเทียมกันอีกสิบสองตัวคอยดูแลควบคุมเกมนี้อยู่ด้วย

“ฝากตัวด้วย”

“อืม ก่อนอื่นก็เลือกกราฟิกน่า จะให้ดูภาพตัวอย่างทีละอัน เลือกอันที่ชอบน่า”

เมื่อแมว...เซซเซอร์พูดเช่นนั้นแล้ว ทิวทัศน์รอบตัวก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

จากห้องหนังสือเปลี่ยนเป็นพื้นที่ว่างกว้างขวาง...ดูเหมือนเมืองแบบยุโรปยุคกลาง ผู้คนจำนวนมากเดินผ่านไปมา แต่ภาพนั้นก็เปลี่ยนไปเป็นระยะ

ไม่สิ เรียกว่าภาพเปลี่ยนก็ไม่ถูก เรียกว่าวิธีการมองเปลี่ยนไปดีกว่า จากภาพความจริงเปลี่ยนไปเป็นภาพ CG จากภาพ CG เปลี่ยนเป็นภาพแอนิเมชัน และกลับไปเป็นความจริงอีก

“...เอ่อ ทำไมถึงทำแบบนี้ได้ล่ะเนี่ย?”

“ภาพที่รับรู้ด้วยการมองเห็นนะ ทำได้โดยผ่านการจัดการสมอง ยังไงล่ะ วิธีมองก็จะเปลี่ยนไปแบบนี้ อยากได้แบบไหนเอ่ย? หลังจากนั้นจะใช้ไอเทมเปลี่ยนก็ได้เน้า”

“เอาแบบเดิมละกัน”

เรายังไม่คุ้นกับเกม เลือกแบบปกติไปก่อนน่าจะดีกว่า

แต่ก็สงสัยเหมือนว่าถ้ามองเห็นภาพแบบแอนิเมชันแล้วสัมผัสทางผิวหนังได้จะเป็นอย่างไร

“โอเค”

สิ้นเสียงนั้น ทิวทัศน์ก็กลับไปเป็นห้องหนังสือตามเดิม

“ต่อไปตั้งชื่อตัวละครน่า จะใช้ชื่ออะไรในเกมดีเอ่ย?”

“เรย์ สตาร์ลิง”

นี่เป็นชื่อที่ผมใช้ในเกมมาแต่ไหนแต่ไร ตั้งแบบง่าย ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษของนามสกุลผมที่แปลว่านกกิ้งโครก แล้วก็ดัดแปลงชื่อตัวนิดหน่อย

“เอาตามนั้นน้ำ ต่อไปก็เลือกรูปร่างหน้าตา”

เซซเซอร์พูดแล้วก็มีตัวหุ่นไร้หน้าและหน้าจ่อจำนวนมากปรากฏขึ้นมา บนหน้าจอมีข้อความเช่น ‘ส่วนสูง’ ‘น้ำหนัก’ ‘รอบอก’ เรียงรายพร้อมด้วยสไลเดอร์ และมีตาจับจ้องปรากฏอยู่

“นี่คือ...”

“ใช้ชิ้นส่วนกับสไลเดอร์สร้างอวตารของตัวเองในเกมน้ำ อ้อ จะทำตัวละครเป็นรูปสัตว์แบบฉันทก็ได้หรือเปลี่ยนเพศก็ได้น้ำ”

เอ่อ จะเปลี่ยนเพศในเกมที่ดูสมจริงขนาดนี้ก็พิกลอยู่...

“ค่อยๆ คิดก็ได้น้ำ ที่ใช้เวลาเร็วกว่าโลกจริงสามเท่า ...อ้อ จะว่าไปก่อนหน้านี้นักคนล็อกอินล็อกเอาต์เข้าๆ ออกๆ ใช้เวลาสร้างตัวละครเป็นเดือนเลยละ...”

ความพยายามและความตั้งใจสูงมาก แต่ผมคงทำขนาดนั้นไม่ได้หรอก

จำนวนชิ้นส่วน สไลเดอร์ และค่าพารามิเตอร์ที่ปรับได้นั้นละเอียดมาก เหมือนสั่งให้สร้างไบโหนามนุษย์จริงขึ้นมาเลย คนธรรมดาทำไม่ได้หรอก

...ถ้าอย่างนั้น

“เอาหน้าตัวเองตอนนี้เป็นค่าตั้งต้นและเริ่มปรับจากตรงนั้นได้ไหม?”

“ได้สิ”

เซซเซอร์สายหาง

ทันใดนั้นตัวหุ่นก็กลายร่างเป็นตัวผม

“ปรับแต่งต่อจากตรงนี้ก็โอเค”

“ขอบใจนะ”

แบบนี้ค่อนข้างง่ายขึ้นหน่อย เปลี่ยนสีผมเป็นสีทอง ส่วนค่าอื่นๆ คงเดิมไว้ แล้วลองเปลี่ยนเผ่าพันธุ์โดยอิงจากใบหน้านั้น

ระหว่างที่ทำอยู่ก็นึกสงสัยว่า ‘หน้าตัวเองแบบแอนิเมชันหรือ CG นี่จะเป็นยังไงหว่า’ ถ้าผมล็อกอินเข้าไปโดยไม่เปลี่ยนแปลงหน้าตาก็คงได้รู้...แต่นี่มันเกมออนไลน์ อย่าเล่นด้วยหน้าจริงจะดีกว่า

ผ่านไปสามสิบนาที ผมก็ออกแบ็คคเอร์เรอร์เสร็จ

“เสร็จละ”

“โอเค ต่อไปจะให้ไอเทมแจกฟรีไหม”

เซซเซอร์โบกมือที่มีก้อนเนื้อไปบนอากาศ กระเป๋າใบหนึ่งตกลงมาจากความว่างเปล่า

“นี่คือกระเป๋าเก็บสัมภาระของเรย์ เรียกว่าไอเทมบ็อกซ์น้ำภายในเป็นช่องว่างว่างมีมิติสำหรับเก็บสัมภาระ เก็บของของเรย์ได้ พุดอีกอย่างคือเก็บของที่ไม่ใช่ของของเรย์ไม่ได้”

“อ้อ”

สะดวกดีแต่ใช้ก่อาชญากรรมไม่ได้สินะ

“อืม แต่ก็เก็บของที่ดรอปจาก PK หรือของที่ได้จากสกิล ‘ปล้น’ ได้น้า”

“.....”

เอ่อ

“อ้อจริงด้วย คนที่มีสเกลเปลี่ยนระดับสูงสามารถขโมยของจากไอเทมบล็อกซ์ที่เหมือนกระเป๋าสีมีโอนี้ได้ด้วยนะ ระวังตัวให้ดีล่ะ”

แล้วผมจะป้องกันตัวจากโจรที่ปล้นของจากมิติที่สี่ได้ด้วยวิธีไหนเล่า

“กระเป๋านี้เป็นของผู้เล่นใหม่ ที่จริงแล้วยังมีอีกหลายชนิดน้ำแบบที่โดนขโมยยาก แบบใบเล็ก แบบจุของเยอะ”

“แล้วอันนี้จุเยอะขนาดไหน?”

“ขนาดประมาณห้องเรียนหนึ่งห้องละมั้ง เทียบน้ำหนักในหน่วยของโลกก็ประมาณหนึ่งตัน?”

“จุเยอะเหมือนกันแฮะ น่าจะเกินพอ”

“ได้ยินว่าไม่พอสำหรับคนทำการค้านะ พวกทำมาค้าขายน่าจะต้องซื้อใหม่ อ้อ ถ้าไอเทมบล็อกซ์ถูกทำลาย ของข้างในจะกระจายออกมาหมดเลย ต้องระวังค่าความทนทานด้วยนะ”

“จะระวัง”

“ต่อไปก็ซื้ออุปกรณ์มือใหม่ เรย์จะเอาอันไหนเอ่ย?”

เซซเซอร์หยิบแคตลือกออกมาจากชั้นหนังสือให้ผมดู

ในนั้นมีภาพเซตชุดเครื่องป้องกันหลากชนิด มีทั้งเสื้อผ้ายุคโบราณแบบญี่ปุ่น ตะวันตก จีน อินเดีย ตะวันออกกลาง อเมริกาใต้ แบบในหนัง SF ก็มี

“เอาอันนี้”

ผมเลือกเซตเสื้อตัวใน แจ็กเก็ต ยีนส์ แล้วก็ผ้าคาดหัว เป็นชุดที่ดูเหมือนพระเอกเกมเมื่อศตวรรษที่แล้ว ดูล้ำสมัยไปหน่อย แต่ก็เหมาะกับผมที่ชอบเล่นเกมเก่าๆ ตามพี่ชาย

“โอเค แล้วอาวุธตั้งต้นเอาอันไหน”

ผมเปิดหน้าอื่นในแคตตาล็อก ดาบจำลองที่ได้จากการเปลี่ยนรูปดาบไม้หรือใบดาบ มีด ธนู แส้ คทา และอาวุธอื่นๆ อีกมากมาย เลือกให้เข้ากับเสื้อผ้าดีกว่า

“เอามีดละกัน”

“โอเค เครื่องสวมใส่กับอาวุธ...อื๊บ!”

สิ้นเสียงร้องของเซซเซอร์ที่ฟังดูตึงอกตั้งใจเล็กน้อย สภาพผมก็เปลี่ยนไปในพริบตา

เสื้อผ้ากลายเป็นชุดที่เลือกไปเมื่อครู มีดห้อยตรงเข็มขัดบริเวณเอว ส่วนร่างกายก็กลายเป็นอวตารที่สร้างก่อนหน้านั้น

“โอ้ เจ๋งดีแฮะ”

ผมมองกระจกที่เซซเซอร์เอามาให้ ดูเหมาะทีเดียว

“อ้อๆ แล้วก็นี่เงินติดตัวก้อนแรกนี่”

เซซเซอร์ยื่นเหรียญให้ผมห้าเหรียญ ดูเหมือนจะเป็นเหรียญเงิน

“เหรียญเงินห้าเหรียญ มูลค่าห้าพันริลน้ำ อ้อ ข้าวปั้นก้อนละประมาณสิบริลน้ำ”

หมายความว่าหนึ่งริลมีค่าประมาณสิบเยนสินะ ห้าพันริลถือเป็นเงินก้อนใหญ่ทีเดียว

“เพิ่งเริ่มก็ได้เงินขนาดนี้เลยหรอะ?”

“อืม แต่ก็พยายามหาเงินให้ได้เองก่อนที่เงินก้อนนี้จะหมดละกันนะ”

เพราะหลังจากนี้จะไม่ได้รับแล้ว ต้องวางแผนใช้จ่ายให้ดี

“เอาล่ะ ได้เวลาปลูกถ่ายเอมบริโอแล้ว”

“อ้อ ที่เขาสื่อกันสินะ”

‘เอมบริโอ’ ว่ากันว่ามันคือลักษณะพิเศษที่สำคัญที่สุดของ ‘Infinite Dendrogram’ มันคือโหนดที่เปลี่ยนไปได้ร้อยแปดพันเก้าอย่างแท้จริงตามเพลเยอร์แต่ละคน เป็นพาร์ทเนอร์ที่ก้าวข้ามกรอบของ ไอเทมและอุปกรณ์สวมใส่

พี่ชายที่เล่นเกมนี้อยู่บอกผมว่า “ต่อให้เป็นเกม MMO ธรรมดา ไม่ได้เป็น VRMMO แบบไดโพลิงการงานสร้างแบบนี้ ถ้ามีระบบ เอมบริโอก็คงฮิตได้เหมือนกัน”

“ให้ฉันอธิบายเกี่ยวกับ ‘เอมบริโอ’ เลย์ไหม?”

“ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้วอธิบายให้ฟังหน่อยสิ”

ผมคิดว่าการฟังตัวต่อเรียลของระบบเฉพาะเป็นเรื่องที่ควรทำ

“โอเค ผู้เล่นทุกคนจะได้รับเอมบริโอตอนเริ่มเกม แต่จะเหมือนกันหมดในตอนแรกคือร่างหุ่นยนต์ มันจะเปลี่ยนรูปร่างต่างกันตามเจ้าของ หลังร่างหนึ่งเป็นต้นไป”

“โอ้”

สำหรับเกมเมอร์ สิ่งที่เราเรียกว่าโหนดมันไม่เหมือนใครนั้นน่าดึงดูดใจเสมอ

“ถึงบอกว่าร้อยแปดพันเก้า แต่จริงๆ ก็มีประเภทนะ”

“อ๊ะ เพิ่งรู้”

ก่อนหน้านี้ผมพยายามปิดกั้นตัวเองจากข่าวสารเท่าที่ทำได้

เพราะยิ่งรู้จะยิ่งอยากเล่น กลัวตัวเองจะทิ้งการสอบเอนทรานซ์

พี่ชายเองก็แค่บอกว่า “สนุกดี” บางทีเขาคงกังวลว่าผมจะทิ้ง การสอบเอนทรานซ์เลยไม่บอกอะไรเป็นรูปธรรม...

“ประเภทนั้นจำแนกราวๆ ได้เป็น

TYPE อาวุธ เครื่องป้องกัน อุปกรณ์ที่ผู้เล่นสวมใส่ : อาร์มส

TYPE มอนสเตอร์ที่คอยคุ้มครองผู้เล่น : การ์ดเนอร์

TYPE ยานพาหนะที่ผู้เล่นขึ้นขี่ : ชาริออต

TYPE สิ่งปลูกสร้างที่ผู้เล่นเข้าไปอาศัยได้ : แคสเซล

TYPE เขตแดนที่ผู้เล่นกางได้ : เทอริทอรี

ประมาณนี้”

“โอ้”

ตอนนี้ผมตื่นเต็นว่า ‘เอมบริโอ’ ของตัวเองจะออกมาเป็นแบบ
ไหน

“นอกจากนี้ยังมีประเภทแรร์นอกเหนือจากที่ได้บอกไป กับ
ประเภทระดับสูงที่เกิดจากการพัฒนาการของ ‘เอมบริโอ’ และยังมี
ประเภทโอสถวันด้วย ถ้าได้ก็ดีนะ”

“มีแบบนี้ด้วยหรอ? แต่ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะมีคนที่สร้างใหม่ซ้ำๆ
จนกว่าจะได้ประเภทแรร์สิ”

“อ้อ เกมนี้สร้างตัวละครใหม่ไม่ได้嘛”

“เอ๊ะ?”

“ต่อให้ซื้อเครื่องเกมใหม่ ผู้เล่นก็จะล็อกอินด้วยตัวละครและ
‘เอมบริโอ’ เดียวกับตอนที่เล่นครั้งแรกนะ เพราะทางเราเก็บทะเบียน
ข้อมูลคลื่นสมองของผู้ใช้ไว้”

“.....”

เก็บทะเบียนข้อมูลคลื่นสมอง อืม น่ากลัวนิดๆ แะะ

“หรือต่อให้รีเซ็ตได้ แต่ลักษณะส่วนบุคคลของคนก็เหมือนเดิม

สุดท้ายก็คงได้ ‘เอมบริโอ’ เหมือนเดิมอยู่ดีนะน่า”

เป็นแบบนี้เองหรอ

“แล้วก็ระหว่างที่คุยกันอยู่นี้ การปลูกถ่าย ‘เอมบริโอ’ ก็เสร็จแล้วละ”

“เอ๊ะ? ...อ๊ะ”

รู้ตัวอีกทีบนหลังมือซ้ายของผมก็มีอัญมณีสรูปทรงไข่แปลงประกายอ่อนๆ ผั่งตัวอยู่แล้ว

“นั่นคือ ‘เอมบริโอ’ ร่างศูนย์จะติดอยู่ที่มือซ้ายแบบนี้ แต่มันจะหลุดออกเมื่อฟักออกมากลายเป็นร่างหนึ่ง”

ตอนนี้ก็เหมือนฟักไข่นะรี...

“ไฉนมันจะแตกตั้งแต่ยังเป็นไข่อยู่นะ?”

“ไม่แตกหรอก ตามองที่โดนตัว ‘เอมบริโอ’ ร่างศูนย์จะเข้าหาผู้เล่นทั้งหมดน่า”

อ้อ อย่างนี้เอง แม้ผู้เล่นตายแต่ ‘เอมบริโอ’ ก็ยังปลอดภัย...
สินะ

“หลังจากออกมาเป็นร่างหนึ่งแล้วมันจะเริ่มได้รับความเสียหายและพังได้ตามปกติ แต่จะฟื้นฟูตัวเองเมื่อเวลาผ่านไป”

เหมือนสิ่งมีชีวิตเลยแฮะ

“ทีนี้พอเอมบริโอกลายเป็นร่างหนึ่งแล้ว ตำแหน่งที่ไข่เคยอยู่จะกลายเป็นรอยสักตราสัญลักษณ์แทน เป็นเหมือนบัตรประจำตัวของเพลเยอร์ในโลกนี้ ไม่อย่างนั้นก็จะแยกผู้เล่นกับ NPC ไม่ออกนะ”

“โห”

แต่ว่าจะถึงขนาดแยกคนกับ NPC ไม่ออกเชียวหรอ...?

“ตราสัญลักษณ์นั้นใช้เก็บ ‘เอมบริโอ’ ได้ด้วยน้ำ เวลาไม่ใช้ก็เก็บไว้ที่แช่น้ำ มันจะอยู่กับตัวตลอดเวลาที่เล่นเกมนี้ คุณรักษาให้น้ำ”

“อืม”

ผมยังไม่รู้ว่า ‘เอมบริโอ’ ของตัวเองจะเติบโตมาเป็นแบบไหน... แต่สุดท้ายมันขึ้นกับลักษณะส่วนบุคคลสินะ

“ฝากตัวด้วยนะ คุณหนู”

แน่นอนว่า ‘เอมบริโอ’ ไม่ตอบกลับ แต่ผมรู้สึกว่ามันส่องประกายเล็กน้อย

“สุดท้ายละ มาเลือกประเทศสังกัดกันเถอะ”

เซซเซอร์กางแผนที่ลงบนโต๊ะในห้องหนังสือ

มันคือม้วนแผนที่เก่าขอมซอ พอกางออกหมดก็มีแสงไล่ตามมาจากเจ็ดจุดบนแผนที่ ในแสงมีภาพฉายของบรรยากาศในเมือง

“ประเทศที่มีแสงขึ้นมานี้คือประเทศที่สามารถเลือกสังกัดในตอนต้นได้ ที่เห็นข้างในคือบรรยากาศของเมืองหลวงของแต่ละประเทศ”

บริเวณรอบแสงทั้งเจ็ดมีชื่อประเทศและคำอธิบายลอยปรากฏอยู่

เมืองแพนดาซีแบบตะวันตกของแท้ล้อมรอบด้วยกำแพงเมือง โดยมีปราสาทสีขาวเป็นศูนย์กลาง

ดินแดนอัศวิน ‘ราชอาณาจักรอัลตาร์’

เขตปราสาทแบบญี่ปุ่นที่มองลงมาเห็นบ้านเมือง โดยมีอาคาร
ไม้เรียงรายท่ามกลางซากุระโปรยปลิว

ดินแดนแห่งดาบ ‘เท็นจิ’

ดินแดนที่อยู่ตรงกลางระหว่างภูผาบรรยากาศเปี่ยมมนตร์ชลัง
กับมหานครที่เวลาไหลผ่านอย่างเชื่องช้า

ดินแดนนักพรต ‘จักรวรรดิฮวงโห’

นครเหล็กกล้าสมัยบนผืนดินซึ่งมีควันดำจากโรงงานนับไม่ถ้วน
บดบังท้องฟ้า

ดินแดนเครื่องจักร ‘อาณาจักรไดรฟ์’

ตลาดนัดบาซาร์ริมโอเอซิสที่มากลางทะเลทรายสุดลูกหูลูกตา
นครการค้า ‘คาร์ดินา’

แผ่นดินใหญ่เทียมกลางท้องทะเลกว้างจากเรือยักษ์จำนวน
มหาศาลมาต่อกัน

รัฐนาวา ‘แกรนด์อาร์ว’

สวนดอกไม้สีส้ม ถิ่นของเอลฟ์ ภูต และอมมนุษย์ที่สร้างอยู่ตรง
โคนต้นไม้แห่งโลกในป่าลึก

แดนภูต ‘เลเจนดาเรีย’

“โอ้...”

เท่าที่ดูก็อยากไปทุกที่แล้ว เห็นจิตูบรรยากาศเหมือนยุคอะซีซี-
โมโมะยามะ*ดี ฮวงโหก็มีกลิ่นอายแฟนตาซีแบบจีน ไดรฟ์น่าจะมีพวก
หุ่นยนต์เยอะ คาร์ดินามีบาซาร์ที่แค่นี้ก็ให้บรรยากาศเหมือนท้องเที่ยว

* ยุคหนึ่งตามระบบการนับยุคสมัยของญี่ปุ่น (ค.ศ. 1573 – 1603)

แกรนวาร์ก็ความโรแมนติกแบบผู้ชายที่ท้องทะเลเรียกหา เลเจนดาเรื่องนี้
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย

แต่ว่า...

“ราชอาณาจักรอัลทาร์”

“ได้เลย แต่ขอถามเป็นข้อมูลหน่อยนะ ทำไมถึงเลือกประเทศนี้
เหรอ?”

“พี่ชายร่อยุ่... ”

“อ้อ อย่างนี้เอง...”

พอซื้อเกมเสร็จผมก็รีบโทร.หาพี่ชายเลยตั้งแต่ยังอยู่ในร้าน
พี่บอกว่า “ถ้าอย่างนั้นจะร่อยุ่ที่เมืองหลวงของราชอาณาจักรอัลทาร์”
...อืม ช่วยไม่ได้ พี่ร่อยุ่ที่นั่น

แต่ทำไมเจ้าพี่นั่นถึงเลือกราชอาณาจักรอัลทาร์กันนะ เห็นชอบ
พวกหุ่นยนต์กับเรือบร ทำทำไมเลือกอาณาจักรโดรฟ์หรือแกรนวาร์

เอาเถอะ อย่าครีก็ต้องถามเจ้าตัว

“หลังจากนี้จะมีเอนตีให้เปลี่ยนประเทศได้น้า ไม่ต้องเศร้าไป
หรอก”

“อืม ชอบใจ”

ปรับอารมณ์ใหม่ดีกว่า ราชอาณาจักรอัลทาร์ดูธรรมดาแต่ก็อาจ
จะเป็นประเทศที่ดี

“อ๊ะ เดียวสิ เกมนี้เล่นโดยมีอะไรเป็นเป้าหมายเหรอ?”

เกมที่เคยเล่นตั้งแต่สมัยยังเด็กจะมีเป้าหมายคือการกำจัด
วายร้ายหรือจอมปิศาจ ต่อให้เป็นเกมออนไลน์ก็เช่นกัน

ผมถามเซซเซอร์ว่าเกมนี้ก็เช่นกันนั่นเหมือนกันหรือเปล่า...

“อะไรก็ได้”

นั่นคือคำตอบที่ผมได้รับ

“อะไรก็ได้ที่ว่าคือ?”

“ก็ตามนั้นแหละ อะไรก็ได้ จะเป็นฮีโร่หรือเป็นจอมมาร จะเป็นราชาหรือเป็นทาส จะเป็นคนดีหรือคนชั่ว จะทำหรือไม่ทำอะไร จะอยู่ใน ‘Infinite Dendrogram’ หรือจะไปจาก ‘Infinite Dendrogram’ จะทำอะไรก็ตามสบาย หากเป็นเรื่องที่ทำได้จะทำอะไรก็ได้”

น้ำเสียงเซซเซอร์เปลี่ยนไป

“ความเป็นไปได้ในบ่อน้ำดำกำลังจะเริ่มต้นขึ้น เช่นเดียวกับ ‘เอมบริโอ’ ที่มือซ้ายของนาย”

จากวิธีพูดแบบลากเสียงยาว กลายเป็นน้ำเสียงแบบเล่าขำขัน

“ยินดีต้อนรับสู่ ‘Infinite Dendrogram’ นะ ‘พวกเรา’ ยินดีต้อนรับการมาเยือนของนาย”

สิ้นเสียงนั้น ห้องหนังสือก็หายวับไปกับตา

ทั้งโต๊ะ ทั้งชั้นหนังสือ ทั้งเซซเซอร์ล้วยหายไป ผมลอยอยู่กลางความว่างเปล่า

“เอ๊ะ?”

ด้านล่างมองเห็นรูปร่างของโลกที่คุ้นเคย

ผมก็มองแผ่นดินใหญ่ที่รูปร่างเหมือนกับแผนที่ที่ดูอยู่เมื่อครู่
ในที่สุดร่างของผมก็ตกลงไปด้วยความเร็วสูง ราวถูกดูดลงไปสู่จุดหนึ่งของแผ่นดินใหญ่...มุ่งสู่ราชอาณาจักรอัลตาร์ที่ผมเลือก

ผมจึงได้ย่างเท้าเข้าสู่ ‘Infinite Dendrogram’ ด้วยประการ

□ ราชอาณาจักรอัลทาร์ ราชธานีอัลเทีย หน้าประตูทิศใต้
เรย์ สตาร์ลิ่ง

“นี่กว่าจะตายซะแล้ว...”

ผมซึ่งถูกปล่อยตกลงมาจากฟ้าแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยกำลัง
หอบหายใจเพื่อปรับจังหวะของหัวใจที่เต้นระรัว

ความรู้สึกร่วงตกลอยค้างค้ำอยู่

ทัศนวิสัยแจ่มชัดแต่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เสียงแรงด้าน
อากาศตอนที่ผมตกลงมา ความเย็นของอากาศด้านบน กลิ่นลมที่ไม่เคย
ดมมาก่อน รสชาติดินที่ผมก้มลงดู...หลังจากที่ผมตกลงมาโดยปลอดภัย
อย่างน่าประหลาดใจ

คงเพราะการตั้งค่าเริ่มต้นนั้นปิดอยู่ทำให้ผมไม่รู้สึกรถึงความ
เจ็บปวด แต่ประสาทสัมผัสอย่างอื่นนั้นรับสัมผัสได้เหมือนในโลกจริง

“นี่มัน...ของจริงนี่หว่า”

VRMMO แบบโคฟีของแท้...เกมในฝันเป็นจริงแล้ว และผม
สัมผัสถึงมันได้

ถึงมันจะระทึกใจเกินไปหน่อยสำหรับฉากเกม แต่ในที่สุดผมก็ได้
เข้าสู่โลก ‘Infinite Dendrogram’ แล้ว

พอมองไปรอบๆ ก็เห็นประตูบานใหญ่อยู่ด้านหลังผม ประตูซึ่ง
บานใหญ่มากจนต้องเงยหน้ามองนั้นอยู่บนกำแพงเมืองสีขาว ช่างๆ นั้น
มีทหารยามสวมเกราะแบบตะวันตกคอยเฝ้า

ผมเคยเห็นประตูนี้ตอนอยู่ในห้องเซซเซอร์ ที่นี่คงเป็นราชธานี
อัลเทียของราชอาณาจักรอัลทาร์ไม่ผิดแน่

ประตูเข้าเมืองเปิดอยู่ มีรถม้าและคนเข้าออกตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว
ดูเหมือนจะเข้าไปได้ตามปกติ

ผมเดินลอดผ่านประตู...ด้วยท่าทางเก๋ๆ หนึ่ง จากความตื่นเต้น...
และเข้าเมืองได้โดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ดีล่ะ”

ดูเหมือนว่าผมจะผ่านเข้าออกราชธานีอัลเทียแห่งราชอาณาจักร
อัลทาร์ได้โดยไม่ต้องผ่านด่านตรวจคนเข้าเมือง ตอนนี้เข้ามาในเมืองแล้ว
เหลือแค่ไปเจอพี่ชายตรงจุดนัดพบ

“น้ำพี่ใหญ่ตรงถนนกลางกรุง...รีเป่านะ พี่บอกว่าเข้าประตู
เมืองไปแล้วตรงไปก็ถึงเลย...อืม ดูเผื่อไว้หน่อยดีกว่า”

ผมพองคำว่า ‘เมนเมนู’ ในใจ

หน้าต่างจอเกมปรากฏขึ้นมาตรงหน้า เป็นไปตามที่คู่มือบอกไว้
เป๊ะ

หน้าต่างแบ่งออกเป็นสองด้าน ด้านขวามือมีชื่อผมและสเตตัส
อย่างง่าย ด้านซ้ายมือมีหัวข้อเมนูต่างๆ มากมาย

ผมมองสเตตัสของตัวเองผ่านๆ พบว่าเลเวลตอนนี้ของตัวเอง
เป็นศูนย์

เลเวลใน ‘Infinite Dendrogram’ นับแยกในแต่ละอาชีพ

ตอนนี้ผมยังไม่มีอาชีพ เลเวลจึงหยุดอยู่ที่ศูนย์

“แมปอยู่ตรงไหนหว่า...”

ผมพบสิ่งที่มองหาในเมนู เรียกมันขึ้นมา

หน้าต่างใหม่ปรากฏขึ้น ในนั้นมีแผนที่ของราชอาณาจักรอัลเทียแสดง

อยู่

คู่มือบอกว่าปกติแล้วผู้เล่นจะได้แมปจากการเดินสำรวจด้วยตัวเองหรือซื้อจากร้านขายแผนที่ แต่แผนที่ของเมืองหลวงในประเทศตั้งต้นและบริเวณโดยรอบเมืองหลวงจะมีให้ตั้งแต่แรก สะดวกดี

“อืมๆ”

ราชอาณาจักรอัลเทียเป็นเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบเป็นรูปวงกลม มีประตูเมืองทั้งสี่ทิศ จากประตูทั้งสี่มีถนนปูด้วยหินที่ทอดยาวตรงเข้ามายังส่วนใจกลางของประเทศ

ถ้าเป็นเช่นนั้นถนนในแนวตั้งกับแนวนอนควรจะตัดกันเป็นกากบาท แต่ที่นี่ไม่ใช่แบบนั้น บริเวณใจกลางราชธานีมีกำแพงล้อมรอบอีกชั้น ในนั้นเป็นเมืองของพริกขุนนางโดยเฉพาะ การจะเข้าไปในเมืองขุนนางจำเป็นต้องมีบัตรผ่านพิเศษ ตรงกลางเมืองขุนนางมีปราสาทของพระราชินี ผมคงไม่มีธุระกับแถบนั้นอีกสักพักใหญ่ๆ เลย

เอาละ ถนนกลางกรุงอันเป็นที่นัดหมายนั้นคือถนนที่เชื่อมระหว่างประตูทางใต้กับเมืองขุนนาง

แล้วที่ผมเข้ามาเมื่อครู่ก็คือประตูตอนใต้พอดี ถ้าตรงไปเรื่อยๆ คงถึงน้ำพุ

ผมคิดพลางดูแผนที่แล้วออกเดิน

“!? ”

“เอ๊ะ?”

อยู่ดีๆ ก็มองเห็นผู้หญิงที่ไม่รู้จักในระยะประชิดมาก
เธอวิ่งตัดถนนเข้ามาจากด้านข้าง ส่วนผมมัวแต่มองแผนที่
ไม่ทันสังเกตว่าเธอเข้ามาใกล้ขนาดนี้

ผมซึ่งตอบสนองช้าไม่สามารถเอี้ยวตัวหลบทัน และชนกับเธอ
เข้าอย่างจัง

ผลคือ ‘ตัวผมกระเด็นไปไกลกว่าสิบห้าเมตร’

“โอ๊ย...”

รู้สึกจะโดนดาเมจไม่ใช่น้อย

หน้าต่างที่เปิดค้างไว้อยู่บ่งบอกว่า HR ของผมลดไปราวร้อยละ
แปดสิบ

ดูเหมือนกระตุกจะหักด้วย ข้อความสถานะผิดปกติ ‘กระตุก
แขนซ้ายหัก’ และ ‘กระตุกขาขวาหัก’ ปรากฏขึ้น

ร่างกายเราบอบบางขนาดแค่ชนกับผู้หญิงก็เจ็บปางตายขนาดนี้
เลยหรอ...

“ปะ เป็นอะไรมากไหมคะ!?”

ผู้หญิงที่ชนผมหันมาชี้ตัววิ่งมาทางนี้

เธอมีผมฟูฟ่องและหน้าตาดูอ่อนโยน...แต่สวมชุดเกราะโลหะ
สีขาวที่ดูหนักเอาเรื่อง ถ้าบอกว่าหนักเกินร้อยกิโลกรัมก็เชื่อ

“มะ ไม่...”

ผมพยายามจะตอบว่า “ไม่เป็นไรครับ แค่นี้สบายมาก” แต่
ดาเมจทำให้ร่างกายขาและลื่นขยับไม่ได้ตั้งใจ

“ขอโทษนะคะ! «ฟอर्सฮีส!»”

ทันใดนั้นมือของเธอก็แปลงประกายสีขาว เม็ดแสงที่พุ่งออกมา
จากมือเธอไหลสู่ร่างกายผม

หลังจากนั้น HP ของผมก็ฟื้นฟูจนเต็ม สภาพผิดปกติ ‘กระตุก
หัก’ ก็หายไปด้วย

“โอะ โอ...”

ดูเหมือนจะเป็นเวทมนตร์ฟื้นฟู
ความรู้สึกตอนใกล้ตายกับตอนฟื้นฟูสมบูรณ์ที่เห็นในเกมบ่อยๆ
เป็นอย่างนี้เองระะ รู้สึกกลัวนิดๆ แฮะ

“ขอโทษจริงๆ นะคะ! เพราะฉันวิ่งโดยไม่มองข้างหน้าให้ตี...”

“มะ ไม่เป็นไรครับ ผมเองก็มัวแต่มองไปทางอื่น...ว่าแต่คุณ
ไม่เป็นไรเลยหรือครับ?”

ชนแรงขนาดผมบาดเจ็บเล็กน้อยเลยคิดเป็นห่วงว่าเธอบาดเจ็บ
บ้างรีเปลา...แต่เธอไม่มีอาการบาดเจ็บเลยสักนิด

เธอสวมชุดที่ต่อสู้แข็งแกร่งมากและดูเหมือนเป็นเพลเยอร์เลเวลสูง
สเตตัสคงสูงตามไปด้วย พอชนเข้าเลยออกมาแบบที่เห็น

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ แต่คุณดูบาดเจ็บมากเลยนะคะ...”

“คะ คุณช่วยรักษาให้แล้ว ไม่เป็นไรแล้วครับ”

ผมรู้สึกว่าตัวเองพูดสุภาพขึ้นและน้ำเสียงสั่นเครือ และคงไม่ได้
คิดไปเอง ตาเมจตอนชนกันยังคงหลงเหลือให้ตื่นกลัวอยู่

“ตะ แต่ว่า คุณดูกำลังรีบอยู่นะครับ มีอะไรรีเปลา?”

พอถามเช่นนั้น หญิงสาวก็ทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้

“คือว่า อันที่จริงน้องสาวฉันหนีออกจากบ้าน ฉันกำลังตามหา
อยู่นะคะ”

“น้องสาว?”

“ค่ะ คนในรูปนี้ค่ะ เคยเห็นที่ไหนบ้างไหมคะ?”

หญิงสาวพูดแล้วหยิบรูปถ่ายให้ผมดู... โลกบรรยากาศแฟนตาซีนี้ ดูเหมือนจะมีรูปถ่ายด้วย

ที่ปรากฏอยู่ในรูปถ่ายคือสาวน้อยน่ารักคู่คล้ายกับหญิงสาวตรงหน้า แต่อ่อนวัยกว่าและมีผมตรงแทนผมลอน

น้องสาวเธอ เล่นด้วยกันทั้งพี่น้องเหมือนผมกับพี่ชายสินะ

“.....”

หญิงสาวมองผมด้วยสายตาวีงวอน แต่ผมไม่เคยเห็นเลยจริงๆ

“ขอโทษนะครับ ผมเพิ่งเริ่มเล่นเกมนี้ เพิ่งลอดประตูผ่านเข้าเมืองมาเมื่อครู่นี้เอง...”

“อย่างนั้นเธอคะ... แสดงว่าเข้าไปแล้ว... อันนี้คือที่อยู่ติดต่อของฉันค่ะ ถ้าเจอน้องสาวฉันล่ะก็รีบกวาดติดต่อมาหน่อยนะค่ะ! แล้วก็ขอโทษจริงๆ พี่ชายค่ะ!”

เธอหยิบกระดาษออกมาเขียนอะไรบางอย่างแล้วส่งให้ผม

“ไม่ต้องขอโทษแล้วก็ได้ครับ รีบตามหาน้องสาวเถอะครับ”

“ขอบคุณมากค่ะ... ไว้พบกันใหม่นะค่ะ!”

เธอพูดทิ้งท้ายแล้ววิ่งออกไป ทิ้งกระดาษโน้ตหนึ่งแผ่นไว้ในมือผม

ในนั้นเขียนไว้ว่า

‘รองผู้บัญชาการกองอัศวินรักษาพระองค์ราชอาณาจักรอัลทาร์
ลีเลียนา แกรนด์เรีย’

“เฮ้?”

อักษรที่ไม่เคยเห็นแปลงเป็นภาษาญี่ปุ่นในสมอง แต่ที่ทำให้
ตกใจกว่าคือนี้อะไร...

[เกิดเคส ‘ตามหาคน...มีเลี่ยน แกรนด์เรีย ระดับความยาก : 5’
แล้ว]

[โปรดตรวจสอบรายละเอียดเคสในหน้าจอเคส]

“.....”

อ้อ อิม

สรุปคือผู้หญิงที่ดูเหมือนมนุษย์จริงๆ คนเมื่อครูไม่ใช่เพลเยอร์
แต่เป็น...

“NPC เรอะ!”

ผมได้รู้ซึ่งเพิ่มขึ้นถึงความสมจริงจนน่ากลัวของ ‘Infinite
Dendrogram’

สักพักหลังพบเลี่ยนและรับเคสแรก ผมก็เดินทางไปจนถึง
น้ำพุใหญ่ตรงถนนกลางกรุงซึ่งเป็นสถานที่ที่ผมนัดพบกับพี่ชาย

ในหน้าจอช่วยเหลือบอกว่าระดับความยาก : 5 เหมาะสำหรับ
ปาร์ตี้ของผู้เล่นระดับสูง ผมทำไม่ไหวแน่นอน

ทำไมถึงมีเคสแบบนี้หลุดมาถึงมือผู้เล่นใหม่เพิ่งเริ่มเล่นได้ละ

ก่อนอื่นปรึกษากับพี่ชายก่อนแล้วกัน ผมคิดเช่นนั้นแล้ววิ่งมาจนถึงน้ำพุ

“.....”

ตรงหน้าน้ำพุซึ่งเป็นสถานที่นัดพบกับพี่ชาย

‘Welcome น้องชาย’

ผมมองเห็นป้าย ป้ายนั้นอยู่ในมือของ... ‘คนสวมชุดหมี’ ตัวสูงประมาณสองเมตรนั่งปักหลักอยู่

“...อะไรวะนั่น”

อย่าบอกนะว่า เฮ้ย เดี่ยวสิ ไม่ละมัง...แต่ว่า

สถานที่นัดพบถูกแล้ว

คนที่มารอน้องชายคงมีไม่เยอะ

ไม่รู้ชื่อคาแรคเตอร์น้องชาย จะเขียนชื่อจริงก็ได้ เลยต้องเขียนว่า ‘น้องชาย’ แทน

แต่ว่า.....

“ทำไมใส่ชุดหมี?”

จะเข้าไปคุยกับเจ้าตัวนั้นต้องใช้ความกล้า

เกมเด็กๆ ที่ไม่รู้ว่าเป็น NPC หรือเพลเยอร์ก็มาห้อมล้อมตั้งแต่มือครูแล้ว

เด็กๆ ปั่นหัว นั่งตัก และเกาะแขนเล่นด้วยอย่างสนุกสนาน

ยืนนิ่งแบบนี้ก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา ผมตัดสินใจเข้าไปคุยกับเขา

“ขอโทษนะครับ ขอถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ...”

‘ครับๆ หมีๆ’

หมีๆ อะไร

“คุณมุกุโดริ ซูอิจิ...พีซีใหม่ครับ?”

‘ถูกเฟง โย่ เจริ’

...ผมอยากให้ตัวเองเดาผิดมากกว่า

‘ดีจังเจอกันจนได้ เอ้า ไปกันเถอะ’

หมี...เอ๊ย พี่ชายของผม มุกุโดริ ซูอิจิพูดเช่นนั้นแล้วลุกขึ้น

จากนั้นก็หยิบขนมมาแจกให้เด็กๆ จากกระเป๋าที่ดีไซน์ต่างจาก

ของผม...ดูแล้วเหมือนกระเป๋าหน้าท้อง

คิดจะทำตัวเป็นโตราจังริงโก ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยเป็นแมว หรือ
อย่างน้อยก็ทานุกิหน่อยเช่

“เย่♪”

“ขอบคุณนะคุณหมี”

เด็กๆ ได้รับขนมจึงดีใจมากใหญ่ก่อนวิ่งจากไป

เหลือเพียงผมกับพี่ชายอยู่ตรงนี้

‘ก่อนอื่นก็แนะนำตัวนะ พี่ชื่อซู สตาร์ลิง’

“ทางนี้ชื่อเรย์ สตาร์ลิง สรุพบว่าซ้ำหรือเนี่ย”

ชื่อภาษาอังกฤษของนามสกุลมุกุโดรินั้นใช้ง่ายดี จึงใช้นามสกุล
สตาร์ลิงสักร้อยละแปดสิบเวลาตั้งชื่อ

‘แล้ว เรายังไงต่อดี? ‘เอมบริโอ’ ยังไม่ฟักเลย จะเดินดูเมื่อง
ก่อนไหมล่ะ? ถ้าจะซื้ออุปกรณ์เดี่ยวให้ยืมเงินแบบไม่คิดดอกเบี้ยนะ’

“เอ่อ คิวว่านะ”

ผมพูดเรื่องเคสที่รับมาเมื่อครู่นี้ให้พี่ชายฟัง

‘โฮ้ เควสต์จากลิเลียนาคนนั้นรออะ พี่ไม่เคยได้รับเลยอะ’

“แต่ทำไมคนเลเวลศูนย์แบบผมถึงได้รับล่ะ?”

‘เพราะโลกนี้มันสมจริงนะสิ เควสต์มักเกิดแบบสุ่ม ไม่ได้มีเหตุการณ์เพราะเป็นเควสต์ แต่มีเควสต์เพราะเกิดเหตุโดยบังเอิญต่างหาก เควสต์หลายอย่างที่เราอยากจะทำก็หาทำไม่ได้ เควสต์ส่วนใหญ่ที่ได้ทำก็ไม่ได้เสร็จไว้ อืม เปิดเกมได้สินะ...เท่านี้ก็รู้แล้วใช่ไหมว่าคนในโลกนี้มันสมจริงขนาดไหน?’

“อืม สมจริงสุดๆ จนสงสัยว่าคนที่ผมคุยอยู่นี้จริงๆ แล้วไม่ใช่พี่ชายแต่เป็น NPC ที่แกล้งหลอกว่าเป็นพี่ชายรีเพล”

‘ไม่ได้หลอกนะหมี เชื่อกันหน่อยสิหมี’

“หยุดลงท้ายประโยคว่าหมีสิหมี”

ผมรู้จักคนข้างใน แค่นึกภาพก็รู้เสียอย่างบอกไม่ถูก

‘ฮ่าๆๆ จะว่าไปลิเลียนาตัวละครยอดเยี่ยมอันดับต้นๆ ของประเทศนี้เลยนะ ถึงขนาดมีแฟนคลับร่วมระหว่างเพลเยอร์กับเซียนเลย’

“มีแฟนคลับเลยหรอ...แล้ว ‘เซียน’ ที่พูดถึงนี่คืออะไรนะ?”

‘มนุษย์ที่ไม่ใช่เพลเยอร์ อืม จำไว้ว่าเป็นคำเรียก NPC รวมๆ ก็พอ’

“อ้อ...สรุปคือ NPC ก็ทำตัวเป็นแฟนคลับเป็นกับเขาด้วยหรอ?”

‘บริษัทเกมบอกว่าพวกเขาเป็น ‘ผู้ที่มีความคิดและบุคลิกในระดับเทียบเคียงกับมนุษย์’ นะ ปกตินะหมี’

เกมนี้มันล้ำจนน่าสะพรึงกลัว

‘จะว่าไปไอ้เควสต์นี้ไม่บอกริ้วให้ไปหาที่ไหน?’

“ไม่มีบอกเลย บอกให้หาคนแบบไม่มีคำใบ้ ไม่รู้จะไปหาตรง

ไหนดี”

ถ้าจะว่ามีคำใบ้อะไรบ้างก็มีแต่กระดาษโน้ตแผ่นนี้

‘หืม ขอดูโน้ตนั้นหน่อยสิ’

“เฮ้”

พี่ชายรับกระดาษโน้ตไป เขาไม่ได้อ่านข้อความด้านบน แต่พลิกด้านหลังของกระดาษโน้ตให้ผมดูแทน

‘ถึงพี่สาว

ที่ร้านไม่มีผลเริ่ม หนูจะออกไปเก็บมานะ

หนูเอายากันแมลงไปด้วยไม่ต้องห่วงคะ

อดใจรอแป๊บเดียวนะคะ

จากมิเลีย’

“นี่มัน”

‘เธอคงรับนะ เลยเอาหลังกระดาษโน้ตที่น้องสาวทิ้งไว้มาเขียน
ที่อยู่ให้’

ผมก็ไม่ทันสังเกต กระดาษโน้ตแผ่นนี้เป็นกระดาษหนังแกะ
มองทะลุด้านหลังไม่เห็น

“ผลเริ่มนี่คือ?”

‘ ‘ผลเริ่ม’ คือสินค้าเกรดสูงในแถบนี้ คิดซะว่าเป็นผลไม้ที่อร่อย
โคตรๆ ก็พอ’

“ไปเก็บ นี่หมายถึงออกไปหาเองนะเธอ”

มิเลียนคงเป็นเด็กแอดทีฟไม่ใช่น้อย

‘บริเวณที่เก็บผลเริ่มได้แฉะๆ นี่มีสองที่ ที่แรกคือสวนผลไม้
ภายในราชอาณาจักร สามารถไปเก็บได้โดยจ่ายเงิน ค่าเข้าร่วมห้าพันริลต่อหนึ่ง
ตะกร้า’

เงินที่ได้รับมาตอนเริ่มเกมทั้งก้อนเลยนี่หว่า

แพงเป็นบ้า

‘อีกที่หนึ่งคือ ‘สวนผลไม้เรฟเก่า’ ที่อยู่ติดประตูทิศใต้ทางนอก
เมือง’

“สวนผลไม้เรฟเก่า?”

‘สวนผลไม้ที่มีมอนสเตอร์ประเภทแมลงชุกชุมด้วยเหตุผลหลาย
อย่างจนถูกทิ้งร้าง ตอนนี้นยังมีต้นไม้ติดผลหลงเหลืออยู่ก็จริง แต่ก็กลายเป็น
รังของพวกสัตว์ปีศาจไปแล้ว’

“...ยากันแมลงที่ว่านี้หมายถึง”

‘ก็ตามนั้นแหละ’

แอดที่ฟกเกินไปแล้ว...

“ทำไมถึงไม่ไปสวนผลไม้ที่ปลอดภัยเล่า!”

‘เด็กคงไม่มีเงินถึงห้าพันริลหรอก แค่ซื้อราคาตลาดผลละห้าสิบล
ริลก็ยากแล้ว’

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...”

‘พูดถึง ‘สวนผลไม้เรฟเก่า’ นะ มันเป็นดันเจี้ยนที่อยู่ใกล้จุด
ตั้งต้นมาก พอพวกผู้เล่นที่เข้าใจผิดนึกว่าเป็นที่สำหรับมือใหม่เข้าไปก็โดน
เชือดทันทีเลย เรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า ‘แดนสังหารมือใหม่’ นะ’

เวอร์แล้ว

...ผมเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่า ตอนที่เจอกับผม ลิเลียนาดูเหมือนกำลัง

มุ่งหน้าไปทางสวนผลไม้เก่าอยู่

ทีลีเสียนาพูดว่า “แสดงว่าเข้าไปแล้ว” นั่นคงหมายถึงเธอมั่นใจ
ว่าน้องสาวเข้าไปในสวนผลไม้แล้วจากการที่ผมไม่สวนทางกับมิเลียน

‘อืม เอาเป็นว่าเราต้องรีบเคลียร์ควอสต์ นี่มันเป็นควอสต์ชนิด
สิ้นสภาพเมื่อเวลาผ่านไปเกินระยะหนึ่ง’

“เอ๊ะ?”

‘ก็บอกแล้วว่าโลกนี้มีเหตุการณ์เกิดขึ้นแบบสุ่มและสมจริงมาก
...สมจริงจนไม่มีอะไรรับประกันว่ามีเลียนจะปลอดภัยจนกว่าเพลเยอร์
จะเคลียร์ได้เหมือนกับเกมยุคก่อนๆ นะ’

“ตะ แต่ว่า”

‘พูดจากประสบการณ์ในฐานะผู้เล่นรุ่นแรกนะ ก่อนหน้านี้นี้เคย
มีนักปราชญ์ที่ในอดีตถูกขนานนามว่าวีรบุรุษ ผู้บัญชาการกองอัศวิน และ
กระทั่งราชาของประเทศนี้ตายมาแล้วนะ’

“.....”

‘ถึงอย่างนั้นโลกของ ‘Infinite Dendrogram’ ก็ยังหมุนต่อไป
เพราะมันสมจริงไงล่ะ’

ผมจินตนาการ

ถ้าเด็กในรูปถูกปีศาจเล่นงานจนตายไม่เหลือซากละ

แค่คิดก็รู้สึกแย่แล้ว ยิ่งคิดถึงลิเลียนาก็ยิ่งใจหาย

ถึงจะรู้ว่าเธอเป็น NPC แต่...

“ชวนให้รู้สึกแย่เป็นบ้า”

‘ใช่ไหมล่ะ? เพราะฉะนั้นก็ไปเคลียร์กันเถอะ เป้าหมายคือ
แฮปปี้เอนด์’

ผมไม่เห็นหน้าพี่ชายจากชุดหมี แต่รู้สึว่าเขากำลังยิ้มอยู่ด้าน
ในนั้น

ด้วยเหตุนี้ มือใหม่หัดเล่นอย่างผมก็ได้ร่วมปาร์ตี้กับพี่ชาย ออก
เดินทางมุ่งพิชิตเคสท์แรก

เคสท์เป้าหมายคือเคสท์ระดับความยาก : 5 ‘ตามหาคน...
มิเลี่ยน แกรนเดรีย’

สถานที่คือ ‘สวนผลไม้เรฟเก่า’ แทรปดันเจี้ยนคาถาแดนสังหาร
มือใหม่

เป้าหมายคือ.....แฮปปี้เอนด์

เคสท์ สตาร์ด

Infinite อินฟินิต เดนโดแกรม 1.จุดเริ่มต้นแห่งความเป็นไปได้ end program

ประพันธ์โดย Sakon Kaidou

ภาพประกอบโดย Taiki

แปลโดย ไคโตะ ฮากิวาระ

Infinite Dendrogram 1

© 2016 Sakon Kaidou Illustration by Taiki

Originally published in Japan in 2016 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

Thai translation rights © 2018 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-459-7

บรรณาธิการบริหาร กวิน ไรจน์รัตน์วณิชย์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสุวรรณค์, ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ, ชนิตตา นิตชาติ

พิสูจน์อักษร ไศภิชฐา เข้มทองใหญ่

กราฟิก เจษฎาพร ภาณุวิศิษฐ์แสง, อภิสิทธิ์ รสโธสง

ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2561

พิมพ์ที่ บริษัท ส.เอเชียเพรส (1989) จำกัด โทรศัพท์ 02-732-3101-6

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท ตรียม เอ็กซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ
ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

ISBN 978-616-363-459-7

หมวดนิยายแปล

9 786163 634597

ราคา 239 บาท

Hobby
JAPAN

DEXpress

<Infinite Dendrogram> volume 1

© 2016 Sakon Kaidou Illustration by TAIKI

Originally published in Japan in 2016 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

ในเดือนกรกฎาคม ปี 2043 เกม VRMMO ที่ชื่อ 'Infinite Dendrogram' ได้วางจำหน่ายพร้อมกันทั่วโลก ด้วยความสมจริงและระบบพิเศษไม่เหมือนใครที่เรียกว่า 'เอบรีโอ' ซึ่งจะสร้างอาวุธและสกิลต่างๆ ที่มีเอกลักษณ์ต่างกันไปตามอุปนิสัยและรูปแบบการเล่นของผู้เล่นแต่ละคน ทำให้ 'Infinite Dendrogram' ดังเป็นพลุแตกในชั่วข้ามคืน

มูคุโด้ เรจิ เป็นว่าที่นักศึกษามหาวิทยาลัยและกำลังจะเริ่มใช้ชีวิตใหม่เพียงลำพัง เขาทดลองสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ด้วยการเปิดสวิตช์ 'Infinite Dendrogram' เข้าสู่เกมตามคำแนะนำของพี่ชาย...

และนี่คือสโมสรการพจญภัยอัน 'ฮันฟิวด์' ของโลกโนเวลแนวเกมออนไลน์ที่กำลังมาแรงที่ติดอันดับ 1 ในการโหวต 'Kono Light Novel ga Sugoi!' ประจำปี 2017 !!